

Prædiken til 13. søndag efter trinitatis

Matt. 20, 20-28

Hvem vil ikke det bedste for sine børn? Jo, der kan da desværre findes eksempler på misbrug og vanrøgt, men som princip kan vi dog vel sige, at de allerfleste forældre ser det som en af deres livs største udfordringer at sørge for, at deres børn kommer godt i vej, at de får succes i livet, så de selv kan lukke øjnene med god samvittighed. Vi hjælper vores børn ikke kun, når de er små og ikke selv kan binde sløjfer, men også, når de er blevet voksne og måske sommetider hellere ville være vores hjælp foruden, fordi de synes, den er utidig indblanding i noget, som de hellere ville klare selv. Måske opdager de senere, at det var godt, at hjælpen kom, fordi de derved kom igennem noget, som de ikke selv turde eller ikke selv havde erfaring til at ordne, men af og til viser det sig jo også, at vi hellere skulle have holdt vores mening og hjælp for os selv.

Der kan jo være mange grunde til, at vi gerne hjælper. Sommetider gør vi det for vores egen skyld, så vi har noget at være stolte af, sommetider er det, fordi vi gerne vil have, at vores børn lever op til nogle ambitioner, vi havde for os selv, men som vi ikke evnede at gennemføre.

Det kan være vældig skadeligt, når forældre

har ambitioner på deres børns vegne. I dag er det disciplene Jakobs og Johannes' mor, der fører sig frem, og bliver genstand for Jesu afvisning. Eller måske er hun kun sønnernes talerør: evangelisten Markus lægger bønnen om den gode placering i Gudsriget i munden på Zebedæussønnerne selv. I hvert fald er der tale om noget, det er på høje tid at få ordnet. For nu har de to sønner og de andre disciple fulgt med Jesus i flere år, og nu har Jesus sagt, at han snart skal indtage Jerusalem og der lide og dø. Så hvad er mere oplagt end at sikre sig, mens tid er? Det, hun og sønnerne har bidt mærke i, er ordet Jerusalem, og det, de forestiller sig, er, at Jesus skal gribe magten og regere i byen. Og så er det jo vigtigt at fordele de gode ministerposter forinden. Det, de ikke hører, er omstændighederne omkring oprettelsen af det nye rige. De lever i den gammeltestamentlige forventning om, at det nye rige skal være et rige som kong Davids var det, så når Jesus spørger de to brødre, om de er parat til at drikke det bæger, han skal drikke, forventer de, at der er tale om en eller anden form for kamphandlinger som på Davids tid, hvor de kan vise deres mod. At det Gudsrige, Jesus taler om, ikke er dennesi-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 230. 115. årgang
September 2014
ISSN 0901-2214

digt og nutidigt, er noget, disciplene – ikke bare Jakob og Johannes – først begriber efter Pinsedagen.

Når de andre disciple bliver sure, er det ikke, fordi de to har misforstået, hvad det nye rige er, for det forstår de heller ikke selv, nej, de er, meget menneskeligt, vrede, fordi der bliver taget hul på en diskussion, hvor de egentlig alle sammen mener at have lige gode kort. De har jo alle sammen lidt afsavn ved at følges med Jesus, så hvorfor er det lige Zebedæussønnerne, der skal fremhæves – og så af deres gamle mor! Men Jesus formaner: De skal ikke være som de stormænd, som de i hemmelighed regner med at afløse, når sejren er vundet, nej, de skal tjene hinanden, som Jesus har været deres og alle andres tjener.

Og her er vi jo så der, hvor vi må føle os ramt. For hvor mange af os ved ikke udmærket, at det er en fordel at have magt, hvad enten vi rent faktisk har den eller har været udsat for, at andre har brugt deres magt over os, også selvom vi ikke længere lever i et samfund, hvor forskellen på herre og slave var større, end vi kan forestille os? Det er altid fristende at have mere at sige end andre, og når man først har prøvet det, er det meget svært frivilligt igen at give afkald på magten. Og det kan også være fristende ikke bare at bruge, men også at misbruge den magt, man har. Det kan man finde daglige eksempler på overalt.

Hvor svært vi kan have ved at forstå, at man kan give afkald på magten, kan man beskrive ved fortællingen om en yngre mand i det private erhvervsliv. Han var dygtig til at skaffe kunder til virksomheden og fik derfor

en høj løn. Han havde med vilje valgt et job, hvor han havde kontakt med mange mennesker, men på et tidspunkt opdagede han, at han var begyndt at betragte alle mennesker, han mødte, som potentielle kunder. Så derfor sagde han op og begyndte at søge arbejde, der var servicepræget: postbud, pædagogmedhjælper, hjemmehjælper. Men der var ingen, der ville ansætte ham, for der var ingen af de ansættende instanser, der tog denne mand alvorligt; ingen troede på, at han for alvor frivilligt havde forladt en stilling med høj løn og stor prestige til fordel for en ydmyg stilling uden nogen af delene. Måske ville man have forstået ham, hvis han havde købt et lille hus i et randområde og havde givet sig til at holde får eller dyrke økologiske grøntsager. Så ville man måske beundrende tale om, at han havde mod til at stå af ræset og realisere sig selv. Men at han kunne tænke sig stadig at have med mennesker at gøre, bare i en underordnet funktion, det ligger uden for de fleste menneskers fatteevne. Og på den måde kan vi sige, at vi ikke er blevet meget klogere, end disciplene var det. For vil man leve et sandt liv, så sker det ikke ude på landet i selskab med får eller gulerødder. Det sande liv drejer sig ikke om at realisere sig selv; det sande liv kan man kun realisere sammen med andre. Ikke ved at udøve magt over dem, men ved at forsøge at leve sammen med dem i gensidig respekt og kærlighed.

På den måde bliver ambitionen om at leve sådan, som Jesus siger det: som tjener eller som træl, ikke en anden måde at få magt på. For det kan man jo også opleve: at ydmygheden i sig selv bliver en fortjeneste, som man

skilter med: Se, er jeg ikke beskeden! Se, jeg tager aldrig hensyn til mig selv! Underforstået: Får I ikke dårlig samvittighed over, at jeg gør så meget og er så god, mens I ingenting gør til gengæld? Det er ikke noget helt ualmindeligt argument fra forældre, der har hjulpet deres børn for at beholde magten over dem!

Vi kan ikke sikre os en plads i Guds rige ved at lukke os ude og forsøge at sikre vores eget. Vores liv udfolder sig i vores liv med hinanden, kun sådan kan vi erfare, hvordan livet i tjeneste er. Og måske kan vi forstå Zebedæussønnernes mors bøn som et udslag af overivrig hjælp til sønnerne. Det kan gøre ondt at leve, hvis de andre ikke forstår os, hvis vi støder på magtmisbrug, på svigt, men det er også kun i livet sammen med andre, at vi kan erfare, hvad kærlighed er. Ægte kærlighed, som den Jesus viste, da han gik vejen til Jerusalem, ikke for at kæmpe med romerne, men for at kæmpe og vinde over dødens magt, selvom hverken disciplene eller vi egentlig forstår det. Det er den kærlighed, vi lever af, og som, hvis vi tror på den, sætter os i stand til i hvert fald indimellem at tænke på andre end os selv. Amen!

Ea Dal

Flensborg

Sct. Hans og Adelby danske menigheder

Salmer:

756, 306, 370, 686, 366

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk